

„EDINOST“

Izhaja enkrat na dan, razen nedelj in praznikov, ob 4. uri popoldne.

Naročnina znaša:

za celo leto	24 kron
za pol leta	12 „
za četrt leta	6 „
za en mesec	2 kroni

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Po tobakarnah v Trstu se prodajajo posamezne številke po 6 stotink (3 nvd.); izven Trsta pa po 8 stotink (4 nvd.).

Telefon št. 870.

Edinost

Glasilo političnega društva „Edinost“ za Primorsko.

V edinosti je moč.

Oglasi

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslani, osmrtnice in javne zahvale domači oglasi itd., se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravnništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravištvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, 11. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinost“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Občni zbor in javni shod političnega društva „Edinost“ v Skednju dne 2. novembra 1902.

Pozdrav predsednika.

Ob 4. in pol uri popoldne je predsednik prof. Matko Mandić otvoril le tožnji občni zbor političnega društva „Edinost“, združen z javnim shodom. V svojem nedolgem, a jedrnatem nagovoru je sporočil v imenu političnega društva zborovalcem — ki so polnili dvorano do zadnjega kotička — najprisrčneje pozdrave. Predstavil je navzočega državnega poslanca Vekoslava Spinčiča, deželna poslanca istrskega dra. D. Trinajstića in dekana Kompareta, dež. poslanca tržaške Ivana Gorjupa, dra. G. Gregorina, dra. Otokarja Rybářa in Ivana Marijo Vatoveca — (poslanec Dollenz se je opravičil pismeno) ter slednjič poročevalce listov »Naša Sloga«, »Svetinik« in »Edinost«.

Nadaljujé svoj govor je izrazil svojo žalost, da ne more tudi letos — kakor je vedno do sedaj na teh shodih — predstaviti moža, ki je bil voditelj tržaškimi Slovenci in tudi zastopnik tega I. okraja, pokojnega in nepozabnega Ivana Nabergoja. Pokojnik je dolgo vrsto let deloval za materialne in duševne interese naših okoličanov — tudi kakor predsednik našega društva. Zato je nam danes — na prvem občnem zboru po njegovi smrti — tem večja dolžnost, da se ga spominjamo hvalježno in zaključimo iz dna srca »slava« njegovemu spominu.

Zborovalci so se odzvali 3kratnim »slava« spominu Ivana Nabergoja.

Kakor vsak priden gospodar — je izvajal govornik dalje — kakor posebno vsakdo, ki se mora preživljati poštenim delom svojih rok, dela ob koncu leta svoje račune, da vidi, koliko si je prislužil, da vidi, je-li bila prava pot, po kateri je hodil, ali pa ni bila morda krivajin bi kazalo, da stopi na druga pota — tako si moramo tudi mi vsako leto delati račune.

Naše glavno delo v minolelem društvenem letu so bile volitve v deželni zbor istrski. V spominu vam je gotovo vsem, pod kakim pritiskom so se vršile te volitve. Imeli smo proti sebi dva strašna nasprotnika. Proti nam je bila italijanska oligarhija (kakor jo imenujemo navadno) z vso svojo nasilnostjo, a na roko jej je šel slavni in sloviti v Istri veljavni zistem...! Ob takih okolišnih smo morali

biti zadovoljni, da smo čvrsto obranili in ohranili svoje prejšnje pozicije, oziroma, da smo izvolili zopet svojih devet poslancev. Čim pa se razmere spremenile — izlasti pa, ako se spremeni vladni zistem, ki je kriv na vsem (Razno in viharo vsklikanje), ni dvoma, da se število naših poslancev v dež. zboru istrskem pomnoži in da dospemo vsaj do polovice vseh mandatov.

Politično društvo pa je vršilo v minolelem letu svoje delovanje na vseh poljih javnega življenja, v kolikor so le dopuščale razmere. Da se ni storilo še več, na tem je največ krivo pomanjkanje oseb, ki bi se hotele ali smele izpostavljati na javnem delovanju. No, o vsem delovanju društva v minolelem letu doznate iz poročila gospoda tajnika. (Burna pohvala.)

Poročilo tajnika.

Tajnik, g. dr. Ferdo Černe, je prečital nastopno poročilo:

Slavni občni zbor!

Ker je minolo leto, odkar ste poverili sedanjemu odboru častno nalogo, da vodi politični boj tržaških in istrskih Slovanov, stopa sedaj isti pred Vas, da Vam da — predno položi svoje mandate v Vaše roke — račun o svojem delovanju.

Odbor, ki je bil izvoljen na občnem zboru dne 27. oktobra 1901. konstituiral se je tako-le: predsednik: prof. Mat. Mandić, I. podpredsednik: dr. Gustav Gregorin, II. podpredsednik: dr. Otokar Rybář, tajnik: dr. Ferdo Černe, blagajnik: Ante Bogdanović, odborniki: dr. Josip Abram, dr. Edvard Slavik, Andrej Černe, Makso Cotič in Miloš Kamušič; namestniki: Fran Šuman, Anton Miklavc, Stanko Godina, Alojzij Gorup, Ivan Gorup, Ivan Pertot, Ante Pogorelec, Hrabroslav Ražem in Josip Turk. — V nadzorovalni odsek za list »Edinost« so bili izvoljeni: prof. M. Mandić, dr. G. Gregorin in dr. O. Rybář.

Odbor je v 25 sejah razpravljal o društvenih poslih in o političnih dogodkih.

Prva naloga, katere se je moral lotiti odbor, bile so volitve v deželni zbor istrski. Naš odbor je — kakor tudi prej ob enakih prilikah — prevzel vodstvo volilne agitacije na Kopersčini in Pirančini ter se potrudil, da poravnava neke diference med našimi tamšnjimi volilci, katere so bili koperski Italijanci zasejali med naš politično še nezreli narod v svrhu, da upropastijo narodnega kandidata in z njim tudi naše narodno gibanje v teh za istrske Slovence sila važnih

okrajih. Ali izpodletelo jim je! Vstrajna agitacija, katere se je razveval odličnih rodoljubov koperskega okraja udeležil tudi odpotnik našega političnega društva ter živa in prepričevalna beseda naših koperskih rodoljubov, katerim se je pridružil tudi eden naših odbornikov na volilnem shodu v Dekanah, združila je vse moze koperskega volilnega okraja v mogočno falango, ki je odbila sovražne naskoke in dokazala z izvolitvijo g. Kompareta deželnim poslancem, da na Kopersčini živé zavedni Slovenci, ki se ne dajo več preslepiti od gospodstvaželnih koperskih signorov. Skoro istočasno s temi volitvami posredoval je odbor na sporu slovenskih koperskih učiteljskih ter dosegel, da se je ta jako košljiva zadeva rašila kolikor toliko povoljno za našo mladino.

Ker smo že pri istrskih razmerah, naj omenim, da se je odbor dne 30. decembra 1901. brzojavno pritožil na ministra železnice, ekselencu Witteka, radi napisov na novi državni železnici Trst Poreč, glede katerih so istrski Italijani, odnosno vladajoča klika, zahtevali, naj bodo izključno laški. Ako se v tej stvari ni dosegel popoln uspeh, na tem ni naša krivda, niti krivda naših gospodov državnih poslancev, ki so porabili vsa sredstva v varstvo naših pravic, ampak je krivda le na strani vlade, katera se je — vsaj deloma — udala grožnjam laških rogoviležev.

Krajne razmere, in posebno pomanjkanje hitrih komunikacij v Istri, vstvarjale so vsikdar — posebno pa, kadar je trebalo stopiti v direktno dotiko z veliko maso v Istri, kakor na pr. ob priliki volitev — veliko oviro za naše politično društvo, kateremu je bilo večkrat nemogoče vršiti svoje naloge ter voditi politično gibanje v oddaljenih in vsaj za naše odbornike nepristopnih krajih, tako, da se je moral odbor skoraj vselej omejati na inicijativo ter prepuščati vse nadaljne korake istrskim veljakom, ki so vedno postopali v soglasju z našim odborom. To faktično stanje, katero je trajalo že od nastanka našega političnega društva, dobilo je letos tudi svojo pravno podlago s tem, da se je dne 9. januarja 1902 na shodu zapuhtih mož v Pazinu, katerega se je udeležil gosp. prof. M. Mandić kakor istrski deželni poslanec in ob enem kakor predsednik našega društva, ustanovilo politično društvo za Istro se sedežem v Pazinu. Ta odvažni korak naših istrskih bratov h krepkejši in intenzivnejši politično-gospodarski organizaciji, kateri je ob enem mnogo olajšal nalogo na-

šemu društvu, pozdravljamo z najiskrenejšim veseljem ter želimo našim istrskim sobojevnikom najboljših uspehov.

Sila važno vprašanje, s katerim se je odstopajoči odbor prav intenzivno bavil skoro v vsaki seji, je vprašanje, s katerim se je že pred 26 leti pečal I. odbor našega društva in s katerim se bomo morali tržaški Slovenci menda še dolgo časa baviti — šolsko vprašanje. Ni je huje rane na telesu tržaških mestnih Slovencev, nego je ravno pomanjkanje vsakega šolskega pouka v materinem jeziku, ni ga opravičenejšega boja, nego je oni, katerega že nad četrt stoletja vodimo za najprimitivnejšo državnoopravno nam zajamčenih pravic; in vendar-le se vsa stvar nahaja tam, kjer je bila že pred leti — oziroma, ako hočemo biti točni: imamo sedaj še en odlok več, s katerim nam vlada javlja popolnoma resnim licem, da smejo tržaški mestni Slovenci pošiljati svoje nedorasle otroke po uro in še več daleč v okoličanske kmetske šole, v mestu pa da ne obstoji nikaka potreba do slovenskih ljudskih šol! Vkljub temu pa, da odbor ni niti pričakoval boljše rešitve svojega rekursa od strani vlade, je vendar-le storil vse, kar je bilo možno, da opozori širšo javnost in odločujoče faktorje na neznosno stanje, v katerem se nahajamo glede elementarnega šolskega pouka. Že novembra meseca lanskega leta sklicali smo javen shod v telovadnico »Trž. Sokola«, na katerem se je ob obilni in živahni udeležbi razpravljalo o našem šolskem vprašanju sploh in še posebej o slov. ljudskih šolah v mestu in o slovenskem vsučilišču ter sprejelo vse tozadevne, od odbora predlagane resolucije. Znamenit pa je bil manifestacijski shod dne 14. septembra 1902 pri Sv. Jakobu, kateri je imel namen, da opozori vlado na nje dolžnost v perečem vprašanju radi slovenske ljudske šole v mestu, ki se vlačí že celih 18 let, ne da bi mogli doseči končne rešitve. Na shodu, katerega se je udeležila ogromna množica, pojavila se je velikanska ogorčenost proti nezaslišenemu postopanju vlade v tem vprašanju ter so bile vsprejete že znane resolucije. Nekoliko dni pozneje pa je že bil dostavljen gosp. dru. Gregorinu, ki že od početka sem nevtrudno vodi vso našo agitacijo za slov. ljudske šole, odlok c. k. ministrstva za nauk in bogočastje, s katerim se odbija utok tržaških Slovencev. Umevno je samo ob sebi, da se ne zadovoljimo s tako rešitvijo naših prošelj, ampak da se pritožimo na upravno sodišče, katero ima zadnjo

Taka je šloveška osoda: dočim se prvemu zmračuje, vstaja drugemu. Prvi se poslavlja od svoje življenske sreče, drugemu pa komaj vstaja solnce popolne sreče in zadovoljstva.

XIV.

Melita, ločena od moža in svobodna, odpotovala je naslednjega dne v Budimpešto. Poiskala je takoj generala Zelenkaja. Isti je bil umirovljen in že leto dni vdovec, a po svoji ženi je podedoval veliko imetje ter se mislil oženiti v drugo.

Bil je sladko iznenadjen, ko je Melita stopila k njemu v sobo.

»Čula sem, da se mislite oženiti, pa sem prišla, da se vam ponudim«, govorila je s koketno šalo.

»Kako to?«, je vprašal začuden.

»Ločila sem se od svojega moža; sedaj je prišla vrsta na vas, ako ste še moj Seladon.«

General je še vedno gojil v svojem srcu neugaslo ljubav do Melite, in blagoslavljal je slučaj, da je ona postala svobodna in more sedaj postati njegova. Ona mu je povedala vse svoje življenje, vzrok svoji ženitvi z Bra-

PODLISTEK

MELITA.

Povest iz naše dobe.

Spisal Josip Evgen Tomić; prevedel Radl.

Drugi del.

XIII.

Tu je stopila iz bližnje sobe ena sobarica in ga vprašala še precej neprijazno:

»Koga iščete?«

»Je li to soba grofice Armano?« — (Melita je izven Hrvatske vedno potovala pod tem imenom).

»Je, ali ona spi.«

»Kaj za to! Kakor nje mož sem tako svoboden jo vzbuditi.« — In potrkal je dovolj močno ter jo zaklical po imenu dvakrat: Mely, Mely.

Sobarica se je obrnila in izginila je v sobo, pustivša na pol odprta vrata. Slutila je, da bo nekaj hudega.

Iz Melitine sobe še ni bilo nikakega odgovora.

»Odpri, Mely, jaz sem... Branimir«, je začel zopet klicati mož.

Branimir je prislonil uho na ključavnico

in začel prisluškovati. Notri je čul neko gibanje in razgovor, tih, ali jako silen, kakor v prepiru.

»Ni sama«, je rekel in pobledel. Čutil je, kako se mu noge tresejo same razburjenosti.

»Mely!«, je vskliknil v tretjkrat in potrkal še močnejše nego prej.

Na to so se odprla vrata in Mely se je pojavila na njih, besna in razdražena kakor levinja. Plamtečimi očesi in proti možu grožajo desnic, kakor da mu hoče zabraniti stopiti naprej, vskliknila je razburjenim glasom:

»Gospod, midva sva od tega hipa ločena...! Vi nimate ničesar tu iskati. Adieu!«

To rekši zalopnila je silovito vrata in jih zaklenila. Branimir je ostal kakor okamenel... Nekaj časa je razmišljal, potem se je okrenol in povešene glave šel dalje. Idoč mimo sobaricihne sobe, opazil je devojkco, s katero je prej govoril in ki je vse čula ter ga sedaj motrila radovedno. Opazivši jo se je Branimir zaustavil, segnil v žep in jej stisnil v roko bankovec.

»Oprostite, da sem Vas vznemiril! Rečite mi le to, kdo je pri oni gospej v sobi?«

besedo v tej stvari. Ako bi pa tudi upravno sodišče vzkralo tržaskim Slovincem neobhodno potrebne šole, potem bo naša naloga, da se obrnemo na druge faktorje, najnam preskrbe to, česar nam ni možno doseči od vlade. (Pride še.)

Politični pregled.

V Trstu, 4. novembra 1902.

O položaju. V nedeljo je govoril češki poslanec dr. Herold pred volilci v Nusleh pri Pragi. Njegove izjave mečejo marsikak žarek na sedanjo situacijo.

Znamenita je bila takoj uvodna izjava, da predstojajoča debata o izjavi Koerberjevi ne prinese pojasnjenja, pač pa da se posreči Čehom dokaz, kako veliko in resno je češko vprašanje, in to ne le za Avstrijo, ampak tudi za Evropo. Dokazati hočejo, kako pravično je to, kar zahtevajo Čehi, in kako nevarna je politika Koerberjeva za Avstrijo in za dinastijo.

V pogledu na taktiko Čehov, katere se hočejo posluževati nasproti vladi, je bila znamenita tudi izjava dra. Herolda, da ni nič res, kakor se je trdilo in pisalo v obče, češ, da hočejo Čehi zadati vladi glavni udarec povsedem nagodbe z Ogrsko! Temu primerno so se potem, ko je ogrski ministerski predsednik izjavil, da se z rešitvijo nagodbe ne mudi toliko, nemški listi rogali Čehom, češ: »Sedaj vam je glavno orožje, s katerim ste hoteli zamahniti proti vladi in proti parlamentu, izbito iz rok! Če ste hoteli povodom razprave o nagodbi začeti z obstrukcijo, potrpeti boste morali še nekoliko časa«.

Temu roganju je se svojo izjavo dr. Herold izpodmaknil podlago, pojasnivši, da so Čehi le izjavili, da do tedaj (do razpravljanja o nagodbi) mora nastati jasnost glede čeških zahtev. Trenotek pa — je vzkliknil dr. Herold — za glavni udarec si izberejo Čehi, kadar bodo hoteli oni, kadar se zljubi njim in kadar se jim bo zdelo najprimernejše.

Sedaj se pojavljati — je izvajal govornik dalje — dve struji. Eni bi hoteli eksekutivno nastopiti proti Čehom; to je, ustanoviti v parlamentu veliko večino, ki naj zlomi njihovo moč in odobri nasilje proti češkemu narodu. Druga struja pa meni zopet, naj se Čehom gradijo zlati mostovi. Če bi bila Avstrija država, v kateri vladata razum in logika, bi morala zmagati ta poslednja struja, ker bi vedeli, da se z nasiljem nič ne opravi proti Čehom. Časi, ko so mogli v parlamentu rabiti nasilje proti Čehom, so minili. O sedanjih sestavi parlamenta bi eventualno tako nasilje ne bilo možno niti 24 ur. Da eksistirajo Čehi in da so tu, to je najtrdnjša podlaga za daljnji obstanek Avstrije. Če bi ne bilo nas — je vzkliknil dr. Herold — bi mogli čez Avstrijo narediti križ!! Za sedaj čakajo Čehi, vstrajajoči pri svoji zahtevi po zadoščenju radi odprave jezikovnih naredeb. Ako gospoda zamude sedanjí rok, ko se morejo zgraditi zlati mostiček, potem utegne v življenju naroda češkega nastopiti trenotek, ko istine bo hotel nič več čutiti zlatem mostičku. V trenotku, ki ima odločiti ne le o bodočnosti češkega naroda, ampak tudi o bodočnosti

nimirom, nesrečni zakon z njim, ali modro je zamolčala razmerje z Alfredom Za mesec dni se je general oženil z Melito, prestopivšo žnjim na unitavsko vero. Branimir je dobil o tej ženitvi oglasnico, na kateri je bila njegova adresa napisana z Melitino roko. To je bila zadnja osveta proti njemu.

General je nosil na rokan svojo ženo in je mislil, da bo vžival žajo srečno, blaženo življenje. Ali z Melito ni bilo mogoče doseči tega. Ona je že prvi čas zakona mislila na postranske poti, ki so jo silno privlačevale. Pisala je Alfredu šifrovano pismo, s katerim ga je uverjala, da ga še vedno žarko in nepremisljivo ljubi ter ga je pozivala na sestanek v Budimpešti. No, z Alfredom je grdo obsedela. On jej je vrnil njeno pismo in jej z malo besedami dal na znanje, da se njegova srce po oni rogaški zgodbi obrnilo povsem do Ljubice, s katero je sedaj vžival miren in srečen zakon, ter želel, da ga v tem ne moti nihče.

»Pozabite vse, kar je bilo, kakor sem pozabil jaz tudi!«

(Zvršetek pride.)

Avstrije, naj bi ne bili le poslanci, ampak tudi ves narod na višini situacije!

Posl. Karbus je menil, da je sedanji parlament zrel zato, da ga odpravijo. Dr. Koerber hoče, da jezikovni odsek deluje, da bi mogel on, Koerber, spraviti mej tem pod streho takozvane državne potrebe. Govornik ne veruje, da bi vlada hotela biti pravična Čehom, ker se — boji Nemcev. Čehi pa se ne boje razpuščenja parlamenta, ker po sklepu kompromisa ne bo nikakega boja med brati.

Na to je jeden čeških narodnih socialistov podal izjavo, da se bo njegova stranka, kjer gre za materini jezik in domovino, z drugimi strankami skupno bojevala in rama obramila. Ta izjava je vzbudila splošno navdušenje. Slednjič je posl. Karbus še priobčil, da je češki klub sklenil, da ne bo odslej vodil več nobenih deputacij pred ministre.

V teh izjavah se zrcali razpoloženje v češkem klubu in v čeških strankah. Ako bi torej dr. Koerber v svoji trni nadaljeval s svojimi poskusi za izoliranje in zlomljenje Čehov, računati je na silne viharje, katerim utegne slediti uresničenje gori navedene sodbe, da je ta parlament zrel, da ga razženo za vedno. Položaj je veličesen, ker tudi še v tem hipu ni na nobeni strani videti poti, po kateri bi moglo priti do kakega vsaj kolikor toliko vpešnega razrešenja. Bojni taborji si stoje vedno nasproti z isto staro srditostjo.

V parlamentu se je stvar malec ujasnila le v tem pogledu, da je po umaknenju vojne predloge — o čemer govorimo na drugem mestu — odpravljen preprič, navstaviš zadnje dni radi dnevnega reda. Vlada je hotela, naj bi naš parlament najprej razpravljal o vojni predlogi, Čehi pa so ostajali pri svoji zahtevi, da najprej treba razpravljati o izjavi Koerberjevi. Ker pa se je vojna predloga umaknila, bo mogla zbornica, čim bodo rešeni nujni predlogi, začeti razpravo o izjavi Koerberjevi.

Dr. Koerber — minister za pravosodje. Ministerski predsednik dr. Koerber je vspregel včeraj v svoji lastnosti kakor voditelj ministerstva za pravosodje nastopne funkcijonarje: predsednika najvišega sodišča dra. Habietineka, načelnika generalne prokurature dr. pl. Cramerja s prokuratorji, potem predsednike v okrožju višega deželnega sodišča dunajskega, in slednjič predsednika višega deželnega sodišča na Moravskem. Pozdravivši jih prisrčnimi besedami, je obnovil gospodom svoje posvarilo, naj na razpravah, bodi civilnih, bodi kazenskih, sodniki skrbno prikrivajo svoj nazor in naj puščajo strankam popolno svobodo v zastopanju svojih interesov.

Deželnozborske volitve v Šleziji. Včeraj so volile kmečke občine te pokrajine. Izvoljeni so bili: 3 Čehi, 3 Poljaki in 3 Nemci. V teh številkah že je rečeno, da je to po večini slovanska dežela.

Ali številke bi bile še drugačne, ako bi se ne volilo po glasoviti volilni geometriji Sehmerlingovi. In vendar priznava avstrijski sistem tudi to pokrajino kakor nekako domeno Nemcev.

Vojna predloga o pozivanju nadomestnih rezervistov v aktivno službo umaknena! Sedaj ni nobenega dvoma več, da se je vojna uprava umaknila pred razburjenjem, ki ga je izzvala nje predloga za pozivanje gotovega števila nadomestnih rezervistov v aktivno službo. Kronski svet, ki se je vršil minole sobote pod predsedstvom cesarjevim in kate-rega sta se poleg vojaških ministrov udeležila tudi obojestranska ministerska predsednika, je sklenil, da je tozadevno predlogo, za predloženo obema parlamentoma, umakniti!! Posledica temu sklepu bo, da se vsi nadomestni rezervisti, ki so bili dne 1. oktobra pozvani pod orožje, odpuste zopet, čim mine osem tednov, določenih za vežbanje. Iz Budimpešte javljajo, da so vsi gospodje, ki so se udeležili posvetovanja pod predsedstvom cesarjevim, — ne le soglasno pritrdili temu sklepu, ampak da je prišlo med njimi tudi do popolnega soglasja glede načina, kako je rešiti to vprašanje. — Nova rešitev pa bo ta, da se v malo daeh predloži obema parlamentoma predlog, ki bo zahtevala pomnoženje kontingenta novincev za 20.000 do 25.000 mož.

Prebivalstvu se torej na vsak način naloži novo breme, le pot bo sedaj bolj pravilna in odgovarjajoča ustavi, ker bo varo vana pravica parlamenta. Kar je popred vojna

uprava hotela doseči po ovinkih, bo zahtevala sedaj ravnim potom, od parlamenta. Mesto da bi gotovo število nadomestnih rezervistov — katerim so zakonito zajamčene olajšave — morali v aktivno službo, pa se poviša za toliko število novincev! Kakor rečeno, novo breme se zahteva vsakako.

Romunska in Bolgarska. Med tema dvema se je menda v zadnji čas izvršilo zbližanje. Prihodnje dni že obišče kralj Romunski kneza Bolgarskega.

Sestanek se bo vršil v Ruščuku. No, to bo lepa prilika za vse one, ki se radi ukvarjajo z ugibanjem dogodkov v mednarodni politiki. Predmet je tem pikantnejši ozirom na stališče, ki ste je ti dve državi zavzemali dosedaj poleg obeh za dogodke na Balkanu glavnih vlasti. Dočim se na Bolgarsko v obili meri siplje ruska dobrohotnost, se je pa o Romunski govorilo celo, da je sklenila vojno konvencijo z Avstro-Ogersko in jo nemško in madjarsko novinstvo ceni kakor važnega činitelja za vojno proti Rusiji. Kaj naj pomenja torej sestanek obeh vladarjev v Ruščuku? Ali pa naj v tem sestanku vidimo znak, da žice med Dunajem in Petrogradom vendar niso še popolnoma pretrgane?!

Na Balkanu. Iz Rima poročajo, da so v Italiji pritrdili carju, ki misli nasproti sultanu odločno nastopiti Macedoncem v prilog. Brzkone se je Rusija v tem pogledu obrnila tudi do drugih veleavst. Ako le-te poverijo Rusiji skupen mandat, da sme v imenu vseh diplomatično nastopiti proti Turčiji, predloži Rusija istej noto, v kateri jo pozove naj tekom zime uvede reforme, določene na berlinskem kongresu.

A ta nota da ne bi bila le platonična. Ako Turčija ne izpolni vsek zahtev v noti, pade nanjo odgovornost za to, kar bi utegnulo dogoditi se v bodočnosti.

Letošnja jesenska ustaja v Macedoniji ne ostane brez posledic, ker v prihodnji spomladi se ponovi in še v večem obsegu.

Iz Sredca poročajo, da je vest o smrti polkovnika Jankova izmišljena ter da se ustaja vedno bolj širi; poveljniki da se nahajajo na svojih mestih.

Glasilo macedonskega odbora poroča, da se na obeh obrežjih reke Struma dogajajo napadi ustašev na turške čete ter da je general Cončev prevzel vrhovno poveljništvo.

Uradni list bolgarske vlade se brani pred očitani opozicijskimi listov, da vlada ne podpira dovolj energično macedonskih Bolgarov. Uradni list piše med drugim: »Ne moremo odkrito poročati o splošno znanih motivih vladinega postopanja.«

Zadnje vesti, ki so došle iz bolgarsko-macedonske meje, so sledeče:

Veliko število Turkov je zaselo prelaz Kresna in bližaje višine, odkjer so bombardovali ustaške pozicije. Slednji so se odtegnili v bližajo gozdove.

V bližini Djumajela je kakih 1600 ustašev, med njimi polovica kmetov. Vshodne višine Pirina so zasele turške čete. Vrhovi so že pokriti snegom, kar otežuje vojno akcijo.

Turška vlada je razpisala 40.000 frankov na glavo generala Cončeva, kakor tudi na glavo polkovnika Nikolova, na glavo polkovnika Jankova pa 20.000 frankov.

Tržaské vesti.

Posledice italijanskega razpravnega jezika. Oprostilna razsodba provzročila — jok. Dae 31. m. m. vršila se je pred tukajšnjim deželnim sodiščem razprava proti neki slovenski dekli radi zločina tatvine. Proti obdolženki — ki je trda Slovenka, tako trda, da je bila celo na tukajšnjem deželnem sodišču v preiskavi zaslišana na slovenskem jeziku — je bila, po lepih stvari navadi, vkljub slovenskemu zapisniku o njeni izpovedi vložena italijanska obtožnica. Italijanski je bil seveda — ker še ni došel pričakovani viši ukaz — razpravni jezik na razpravi, da si je predsednik (svetnik Codrig) moral obtaženko slovenski zaslišati. Ker je bila na razpravi dokazana popolna nedolžnost obdolženke, je zastopnik državnega pravdnštva sam — seveda v lepi italijanski — predlagal, da se oprost, na kar je g. predsednik takoj slovesno razglasil — seveda tudi v blaženi italijanski — oprostilno razsodbo. Na to so vsi, sodnik, državni pravdnik in branitelj — ker je bila ura pozna — hitro odšli. Toženka je pa sama ostala v sodni dvorani ter je začela britko jokati na glas. Pristopili so k njej nekateri sodni uslužbenci ter jo vprašali, čemu se joče. A revica jim

je komaj povedala, da ne ve, koliko kazni je dobila ter je tožila: »Kaj bo iz mene, ubogereve!«

Na to so jo prisotni še le poučili po slovenski, da je oproščena vsake krivde in kazni. Toženki se je razvedril obraz, obrisala si je solze in veselo stekla iz sodne dvorane zahvaljuvaje se za prijetno pojasnilo.

Evo, gospoda na deželnem sodišču za kazenske stvari v Trstu: oprostilna razsodba ki provzroča jok in stok, to je sad — italijanskega razpravnega jezika za slovenske obdolžence.

In zopet naše mestno gospodarstvo. Pišejo nam: Stanje, v kakoršnjem se nahaja še danes takoiimenovana »ulica vsmiljenja« (della pietà), ki se nahaja na izhodni strani tržaské glavne bolnišnice — dela vso čast našim mestnim gospodarjem!

Počenši ob oglu bolnišnice in do ulice Amalia zaslanja to »ulico« ob nje desni strani sama — podrtija! Hlevi, hlevi in zopet hlevi — to je okras za tisoče meščanov in tujecev, ki morajo hoditi po tej najumazanejši ulici, ko treba spremljati pokojnike k večnemu počitku! Niti na stari, niti na novi »reni« je ni ulice, ki bi imela ob strani toliko in takih podrtin, kakor jih ima imenovana »ulica — usmiljenja«.

Ko sem bil te dni v kapeli, kjer se začasno hranijo mrliči, ki so v mestni bolnišnici (ta se nahaja v imenovani ulici) dovršili svoje življenje, sem opazil na nekem oknu zraven uroda v svetišče celo vrsto — kuhinjske posode! Kaj takega naj bi že bilo dandanes kje na kmetih, ali v takem ponosnem mestu kakor je naš Trst — preseneča človeka!

No, mislil sem si: ako je ulica v takem nedostojnem stanju — sme biti tudi vse drugo prirojeno po istem kopitu!

Za druge mestne naprave se trošijo milijoni, za ulico »Pietà« pa, ki služi ponajveč le revnejšim slojem v izkazovanje zadnje časti blagim svojim pokojnikom, za ureditev te ulice — ni denarja!

Za parne kopelji v isti mestni bolnišnici se je potrosilo, ako se ne motimo, celih 32.000 kron, a so tako prirejene, da delajo sramoto našemu mestu in bi zadostovale le za kak Koper, ali za kako drugo malo mestoce tam doli v Istri, nikakor pa ne za — en Trst!

Oni, ki so že rabili te parne kopelji, trde, da je to primerno prej za kako javno klavnico, nego, pa za javne kopelji! In vse to je sad našega mestnega gospodarstva!

Kako smo srečni! Pod tem naslovom nam pišejo iz delavskih krogov:

Kako smo srečni tržaski Slovinci, da imamo tako vrle voditelja!

Ti voditelji so nam s pomočjo naše »Hranilnice in posojilnice« kupili krasen prostor, kjer bo v par letih stalo naše ognjišče.

Tisoči in tisoči tržaskih Slovencev in Slovenk si že sedaj hodijo ogledovat podrtine, kjer bo stala naša narodna trdnjava, kjer bo naš bodoči dom.

Vse povprašuje: kedo podira, kedo bo zidal, kedaj bo zgrajba gotova, kakšna bo dvorana itd., a od vseh teh narodnih radovednežev ni niti 2% onih, ki bi vprašali tudi, kje se vzemo sredstva, da postane ta dom res — naroden!

Posojilnica je res naroden zavod, ki deluje z narodnim kapitalom; ali koliko je med nami ljudi, ki se sicer »grozno« brigajo za »Narodni dom«, svoje novce pa nosijo v tuje zavode in podpirajo tako svoje in naše sovražnike, mesto da bi (ako že nočejo nič darovati za »Narodni dom!«) (nota bene: brez škode za svoj žep) vsaj podpirali edini naš denarni zavod, našo hranilnico!!

Mesto torej da se toliko brigamo za podrobnosti prihodnjega »Narodnega doma«, vršimo rajše svojo narodno dolžnost — kar bo najboljšje.

Zastonj! Prejeli smo: Zastonj smo včeraj in danes iskali v Meyerjevem glasilu telegrama, ki bi — iz Ljubljane (!) obveščal »Piccolovo« glasilo o izidu občnega zbora našega političnega društva v Škedažu. Ker je temu židovskemu glasilu iz Ljubljane prišlo obvestilo o obdržavanju imenovanega občnega zbora — in to s »podrobnostimi«, o katerih niti v Trstu ni nikdo ničesar znal tako na tanko (!) — smo bili opravičeni pričakovati tudi sedaj kakovega telegrama, ki bi nas iz Ljubljane obvestil — kako je izpal ta občni zbor!

Sicer pa moramo že imeti nekoliko potrpljenja. Saj je imel v Škedažu svojega po-

ročevalec — nekateri govora celo o dveh ali treh —, ki se je udeležil shoda našega političnega društva; ali ker revež menda ne zna slovenski — je moral brzkone svoj »steno-gram« poslati v Ljubljano, da ga tam prevedejo na sladki jezik. Tako dobimo — vsaj mi ne zgubljamo upanja — v kakih osmih dneh brzojavno obveščenje o našem obnem zboru!!

Paglavci!

»Mlinar in njegova hči«. Kakor je bilo že včeraj na kratko povedano na tem mestu, bila je sobotna predstava žaloigre »Mlinar in njegova hči« izborna obiskana. Obširna dvorana barkovljanskega »Narodnega doma« bila je v pravem pomenu besede napolnjena občinstva in mnogo ljudstva se je moralo vrniti, ker ni dobilo več prostora. V materijalnem obziru izpala je torej ta predstava tako, da bolje ni mogla. Oglejmo si sedaj še nekoliko umetniško stran sobotne predstave!

V tem obziru konstatiramo z veseljem, da je ta predstava lepo uspela in je napravila na občinstvo izredno dober vtis. Objektivno sodeč je bila sobotna predstava najboljša, kar se ji je priredilo na tržaškem slovenskem odru. »Dramatično društvo« je v soboto pokazalo, da ima dosti volje in sposobnosti; mnogoštevilna udeležba priča pa, da se tržaški Slovenci zanimajo za to društvo, ki ima pred seboj gotovo jako lepo bodočnost.

Mlinarja Črnota je igral g. M. Žužek, ki je imel tudi režijo v svojih rokah. Kakor režiserju moramo mu le častitati, da je vkljub našim skromnim razmeram znal tako lepo inscenirati peterodejansko igro; a tudi kakor igralcu moramo mu v glavnem izreči svoje priznanje. Pravimo v glavnem, ker absolutno ni zadovoljil svoji umetniški nalogi. Gospod Žužek je igralca, ki čuti, ki dobro premisli vsako besedo, katero izgovarja. Abstraktno besedo zna pojasniti spretno in nepretirano včasih pa vendar ne zadržano mimiko, ki v obče priča o dobri volji. Gospod Žužek je v soboto ugajal, ali mnogo bolje bi bil ugajal, da bi bil bolj imitiral kašljanje in druge pojave jetičnega človeka, kar pa seveda ni tako lahko. On nam je bolj podal sliko prehlajenega človeka, ki je bolan na bronhijalnem kataru. Pogrešali smo oni »subti« kašelj, kateri resnično izdaja jetičnega človeka.

Drugi prigovor bi bil ta, da ni pokazal boleznin v njenem organskem razvoju. Umetnik mora biti logičen in konsekventen v prikazovanju razvoja bolezni. Gospod Žužek nam ni podal (vsaj ne dovolj krepke) slike fizično propadajočega človeka. Ravno tako je kašljal v I. kakor v IV. dejanju in sled je bil tudi vedno enak. Dobro mu je vspel prizor, kjer pokopuje denar, manje dobro pa prizor duhov, v tem hvaležnem prizoru bi bil lahko dosegel mnogo večji uspeh. Ako v ulogi Črnota primerjamo g. Žužka z gosp. Negodotom, katerega smo dosedaj bili vajeni videti in se mu diviti v tej ulogi, moramo nasplešno reči: gospod Negoda nam je bolj prikazoval Črnotovo bolezen, gosp. Žužek pa bolj Črnotov egoizem in zlobo; na splošno pa je občinstvu bolj ugajal Negodotov Črnot.

Gosp. Borovščakov je ulogo grobokopa igral umetniško-izborno. Na njem ni opazovati nikakega znska diletantizma. Borovščakov Luka je bil pravi prototip individua, ki je ponosen na svoj »jaz« in ki polaga veliko važnost na svoj poklic, čeravno je samo — vaški grobokop. Kako lepo nam je naslikal ta tip posebno v III. dejanju (v Metini krčmi), kjer Meti, Piveku in Janku pripoveduje »čudne reči nočnejše noči«. Gotovo je bil ta moment najboljši v njegovi ulogi. Kako prste stiska — od groze, — duhovi se sprhajajo, on — on — grobar jih je videl, strašno, strašno je to! Mi smo se mu uprav divili, s kako mirnostjo, naravnostjo in korektnostjo je igral svojo malo ulogo. Tudi njegova maska je bila originalna in jako dobro pogojena, no, gosp. Borovščakov je v tem mojster. Jedino, kar nam na g. Borovščaku ni ugajalo, bil je havelok. Vaški grobar pa — havelok!

Glavno junakinjo Marico je igrala naša dobra znanka, gospica Odinal. Ona je naslikrila naše pričakovanje in se je nje igra na mnogih točkah bližala že mejam umetnosti. Vrhunec je dosegla gotovo v zadnjem dejanju — prizor njene smrti. Bleda in vsa zlomljena vidi pred seboj grozni konec — bližajo smrt vsled sušice! Ta prizor je za diletanta jako nevaren, ker je lahko zaiti v afektiranje. Prikazovanje smrti je jedna najtežavnejših nalog za vsakega igralca. A to

nalogu je g. ca Odinal izvršila prav lepo. Kako je gledala duhovnika, potem mater. In ko jej je duhovnik naznanil Jankovo željo, da jo hoče videti še enkrat in prositi odpustjenja! Apatija fizične moči telesa mora se ukloniti sili duše! Da, ona ga hoče videti še enkrat! Hoče, da mu odpusti. Saj ga je tako ljubila! V ugasujočih očeh je še jedenkrat zaplamltel ogenj življenja, ko je gledala Janka. A ko čuje zadnje piskanje, kako lepo umira.....!

Gosp. Jaka Štoka je igral ulogo Janka in se je takrat popolnoma spremenil. Do sedaj nam ni preveč ugajal radi neprimerne uporabljanja patosa, njegovih pregostih sfektov in ne vedno umestnega zavijanja oči, včeraj pa je bil v tem obziru mnogo naravnjeji. Lepo je prikazoval prisiljeni indiferentizem in razburjenost duše. Sedaj pravi Marici mirno, skoraj brezbrizno »jaz pojdem, čemu naj ostanem tukaj«, a malo za tem: »A moja piščalka! On se spominja vsega in postaja grozovit Otello. Gospod Štoka je ta moment morda lepše pojml, nego ga prikazal. Ni se mogel otrestiti popolnoma patosu pričetnika. Vsekako moramo priznati, da je pogodil bol in dušo poštenega in tako nesrečnega Janka. Lep je bil prizor na pokopališču, kjer Janko beži in se imenuje: Kajna! V tem in v prizoru z Marico v III. dejanju (kjer beži iz sobe) je gospod Štoka najbolj vspel. V glavnem moramo priznati, da je, gospod Štoka častno izvršil svojo ulogo in da postane dober igralec junških ulog, ako bo nastopal bolj mirno in naravno.

Gospa Ponikvar je izvrstno igrala ulogo Črnotove sestre in je vnovič potrdila naše pričanje, da imamo v njej izborno junakinjo za take uloge. Igrala je jako naravno in s čutstvom, katero je posebno pokazala v II. dejanju z bratom Črnotom, kjer ga spominja Marice, njene nekdanje sreče in zadovoljstva in v zadnjem prizoru, kjer je z drugimi igralci vred, mnogo doprinesla k jako dobremu uspehu.

Tudi ostali igralci, g. ca Poniz, g. ca Štular in g. ca Štular, Dekleva in Vrsbce so dobro rešili svoje manjše uloge.

Še nekoliko besedi o predstavi sploh in nsmenu in pomenu kritike, prihodnjič.

Davkoplačevalcem. C. kr. primorsko finančno ravnanstvo daje vsled odredb, vkrenjenih soglasno z mestnim magistratom tržaškim, na obče znanje sledeče:

Od sedaj naprej plačuje se lahko na tržaškem mestnem davčnem uradu predpisane neposredne davke z dokladami za občno in trgovinsko zbornico vred in najeminski krajear, dalje vojaške takse in posebni davek od žganih opojnih pijač, po dosedanjem načinu, ali pa tudi potem e. kr. poštno-hranilničnega urada.

Posluževati se je za to posebnih vplačilnic, ki se dobivajo po 7 stotink na vseh e. kr. avstrijskih poštah uradih in v vseh prodajalnicah tobaka, kjer prodajajo poštne znamke.

Potom e. kr. poštno-hranilničnega urada plačuje se lahko na dva načina:

a) v gotovini, da se na onem avstrijskem poštne uradu, kjer se hoče, odda za plačilo namenjeni znesek in navedeno vplačilnico, ter

b) z nakaznico na računsko tirjatev, ako ima plačnik čekovni račun na e. kr. poštno-hranilničnem uradu.

Da sprejmejo poštni uradi vplačilnice ter jih morejo izvršiti, treba jih izpolniti natanko tako, kakor zahteva tisek.

Posebno važno je, da se navedeta na zadnji strani vrsta in način plačila, ki se namerja (kakovost davka, taks itd.), naznanivši podrobneje znake (datum in številko plačilnega naloga ali listine, ki je v podstavo plačilu).

Plačnik mora tudi na dopisnico, nahanjajočo se na vplačilnico, katero mu vrne svoj čas mestni davčni urad z uradnim potrdilom, napisati natanko svoj naslov.

Plačniki, ki imajo čekovni račun na e. kr. poštno-hranilničnem uradu, ter hočejo plačati z nakaznico kak znesek na račun tržaškega mestnega davčnega urada, poslati morajo obenem z vplačilnico na enaki znesek sloveč ček na poštno-hranilnični urad.

O položbi potom vplačilnice dobi plačnik pred vsem prejemnico s prevzemnim potrdilom poštnega urada. Da pa tudi tržaški davčni urad šteje to položbo za veljavno plačilo, treba je:

1. da ima tržaški mestni urad pravico, sprejeti plačilo;

2. da more iz navedeb, ki jih je napisal plačnik na položnici, z gotovostjo razvideti, na kateri dolg mora zaračunati vplačani znesek, in

3. da so v onih slučajih, ko se more plačati le na podlagi gotovih položnih listin, prijavi itd. (tako na pr. pri posebnem davku na žgane opojne pijače), došle mestnemu davčnemu uradu dotične listine.

V takih slučajih je treba na položnici navesti položne listine, ki so se poslale, ali se obenem pošiljajo mestnemu davčnemu uradu.

Plačnik je plačal na mestnem davčnem uradu oni znesek, ki je izkazan v uradnem potrdilu, doposlanem mu od navedenega urada.

Kar se tiče odmere zamudnih obresti in opominarin velja že dan, ko se je oddalo vplačilnico poštnemu uradu, pri nakaznicah v čekovnem prometu pa dan, ko se je vkupil ček na poštno-hranilničnem uradu za čas izpolnjene plačilne dolžnosti za oni znesek, katerega prejem je potrdil mestni davčni urad.

Kadar pa manjka kaka zahteva, predpisana za veljavno plačilo, tedaj da to plačniku mestni davčni urad na znanje; z vplačanim zneskom se pa, dokler se ne odstranijo te zapreke, ravna tako, kakor da bi bil samo v začasni shrambi tega urada.

Mestni davčni urad je dolžan stranke vedno nemudoma obvestiti, vendar pa se, ozirom na različne razmere po pošti došlih vlog, plačniku ne more zagotoviti določen dan, do katerega najdalje mora dobiti potrdilo o plačilu, izvršenem potom poštno-hranilničnega urada.

Skravna predrznost. Iz nove luke nam poročajo, da je včeraj nek asistent javnih skladšč, po imenu Valdemarin, na demonstrativen način in pred pričami sežgal dve škatljici užigalnice družbe sv. Cirila in Metodija!

Eden lastnikov zažganih škatljic je sicer gospoda V. poučil, da si niti naši delavci ne puščajo zasramovati svoje narodnosti, ali to izvajanje in zasramovanje od človeka, ki služi v e. kr. javnih skladiščih, zasluži se drugačne — nagrade. Vederemo.

Slovenskim rodbinam v Trstu. Neko dekle z dežele, telesno močno in zdravo, ki je leto dni z izbornim uspehom obiskovala gospodinjstvo šole e. kr. kmetijske družbe v Ljubljani, išče tu v Trstu službo. Bližnji naslov pove naše uredništvo.

Tatvina. Predsinoči po noči so neznani tatovi udrli v trgovino z manufakturnim blagom trdke Bartoli Figlio na borznem trgu in ukradli 700 K.

Nesreča v naši luki. Parnik »Besenghi«, ki vozi med Izolo in našim mestom, zadel je včeraj, o prihodu v naše mesto, z »nosom« v obrežje in se nekoliko poškodoval. Škoda znaša nad tisoč kron.

Dražbe premičnin. V sredo, dne 5. nov. ob 10. uri predpoludne se bodo vsled saredbe tuk. e. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: ulica Concordia šte. 1/III, hišna oprava; ulica S. Francesco šte. 16, hišna oprava, podoba in stroj; na Vrdeli šte. 17, hišna oprava; Korzo šte. 8, trakovi za lasi.

Vremenski vestnik. Včeraj: toplomer ob 7. uri jutraj 9,2 ob 2. uri popoldne 12,5 — Termomer ob 7. uri jutraj 77,3 — Danes plin ob 6,35 predp. in ob 5,54 pop. osek ob 0,17 predpoludne in ob 11,56 popoldne.

Vesti iz ostale Primorske.

× Štrajk v Mirnu je baje deloma ponehal. Nekaj delavcev, ki so štrajkali, da se je povrnilo na delo. — Ne ve se pa, pod kakimi pogoji. Želeti bi pač bilo, da se štrajk reši popolnoma od ene strani s tem, da delavci nekoliko odnehajo od zahtev, glede katerih izjavljajo gospodarji, da jim absolutno ne morejo ustreči, ako nočejo svoje obrti spraviti v nevarnost, od druge strani pa, da delodajalec ugodijo opravičenim zahtevam siromašnih delavcev. Do sedaj so se že mogli uveriti, da od štrajka imajo izgubo obojni, iz česar sledi, da bo dobro in koristno za obe strani, ako se poravnajo.

Vesti iz Kranjske.

* Frankfurtske barve na — jubljanskih grobeh. V »Slovenec« čitamo, da je bilo na vseh vernih duš dan na grobeh ljubljanskega pokopališča tudi mnogo trakov

v velikonemških barvah. Torej tudi na slovenske grobove prenašajo Nemci že svoje demonstracije! In če še pomislimo, da se je to zgodilo v središču naroda slovenskega, potem pa more biti naša sodba še huja in ta: da tako izzivanje znači najhujo nesramnost!

* Burski oficir, ki krade v Velikih Laščah. V neko gostilno v Velikih Laščah je prišel nekdo, ki je pripovedoval, da je bil v burski vojski oficir. Ostal je v Laščah tri dni, a po njegovem odhodu je dekla Zakrajšek opazila, da je »burski oficir« vzel seboj nekaj nje denarja, zlat prstan in kolajno Marijine družbe.

* Vinska poskušnja v Krškem. Letošnje leto se je pridelalo v krškem političnem okraju obilo in prav dobrega mošta. Da se širše občinstvo prepriča o dobroti tega pridelka, priredi krška kmetijska podružnica v nedeljo in ponedeljek dne 23. in 24. novembra t. l. vinsko poskušnjo v Krškem.

Brzojavna poročila.

Nadvojvoda Ferdinand Karl v Pragi.

DUNAJ 4. (B) Nadvojvoda Ferdinand Karl je odpotoval danes na svoje mesto v Prago, kakor poveljnik 18. pehotne brigade.

Umirovljenje in odlikovanje.

DUNAJ 4. (B) »Wiener Zeitung« objavlja: Njeg. velič. cesar je podelil deželnega sodišča svetniku v Trstu, Petru Mafai-u, povodom zaprosenega umirovljenja viteški križ Fran Josipovega reda.

Doktorski jubilej dra. Ungerja.

DUNAJ 4. (B) Povodom 50 letnega doktorskega jubileja so se predstavili danes predsedniku državnega sodišča, dru. Ungerju, rector magnificus in profesorji juridiške fakultete in mnoga odposlanstva, ki so častitali jubilarju. Ministerski predsednik dr. Koerber je čestital osebu. Prišlo je čestitk iz mnogih vsenčilšč tu- in inozemstva.

Proti dvoboju.

VELIKI VARADIN 4. (B.) Princ Alfred Burbonski je sinoči došel semkaj in je povabil k sebi voditelje ake je proti dvo-boju na pogovor.

Svoji k svojim!

ZALOGA

pohištva

dobro poznane

tovarne mizarske zadruga v Gorici (Solkan)

vpisane zadruga z omejenim poroštvom

prej Anton Černigoj

Trst, Via di Piazza vecchia (Rosario)

št. 1. hiša Marenzi.

Največja tovarna pohištva primorske dežele.

Solidnost zjamčena, kajti les se osuši v to nalašč pripravljenih prostorih s temperaturo 60 stopinj. — Najbolj udobno, moderni sestav. Konkurenčne cene.

Album pohištva brezplačno.

Pozor na ta užig na zamašku !!!

Aleksander Levi Minzi

Prva in največja tovarna pohištva vseh vrst.

TOVARNA: Via Tessa, vogal Via Libertas

ZALOGA: Piazza Rosario št. 2 (šolsko poslopje) in Via Riberge št. 21

Telefon št. 670.

Velik izbor tapetarij, ural in slik. Izvršuje naročila tudi po posebnih načrtih.

Gone brez konkurenec.

ILUSTRIRANI ČENIK ZASTONI IN FRANKO

Predmeti postavio se na parobrod ali že ezniro franko.

Vsak kupec vdobi v dar **brezplačno** krasen žepni album s 15 razglednicami mesta Krakovo.